

on need, kust sedda ärratunnen. Te-läijad, jalla ehs hobbiuse-mehhed, kes förtidest ilma arro piddamata möda lähhäwad, on terivemal wöito; kes teisest möda sawad agga teise sisse tuttawad, et seal süddame linnitust jaaksid rübata, — juubba need on pöddurid, agga hopis haiged need, kes teisest tulles otsekohhe teise fippuwad, arwates, et kes förtist möda lähhäb, on jännelje süddamega mees. Kui nijugused need läiwad, et se olle fui werri haige innimesse soontes! läiwad — läiwad, agga issa, kus förts, jäwad seisima ja puhfama ja rüppama ja tulleb aeg tuifuma ehs wimats, fui eddasi püawad jäwad weel sinna maggama, kus sead neile föbralisko melega asjeme valmis tuhninud. — Et nüüd nijugune tekäimine lufru tühhendab, siis need wennakessed armastawad wahhest förtide wahhel, kus innimesse ello-maja näwad, sisse miinua ja loppisaid, mis enne nahla pannid, jälle asjemele forjata, — lähhäwad kerjama, mönni fa warrastama. Saan neid allati nähha ja pean siis allati öhlama: „oh rahwas, millal peased fest töwwest lahti, mis sulle ni paljo turja teeb ja wimats sind hufka sadab!“ Pühhade ajal weelgi isjeärranis on Eesti-ma soontes naggo kall lahti, — aiwa haiget werd nähha! Siis förtid täis ja tede peal joobnuid luggemata ja neunde hulgas mönni, kes muido ful julges förtist mödamänna. Hädda ful, et keige tallimad ajad nenda ärra teotatalse, et siis möel-

dalse, lihha fäe wöimust oslema. Noh, Jummas tännatud! ei te fölk nenda, möistliku ja waggu on fa weel ja ladan, et eruast ei petta fui arwan, et nende hulg nüüd kaswab ja mitto leida, kes enne selle töwwe löies ollid agga Jummala abbiga sanud lahti, kes surmud ollid ja hakkawad ellama. Mehhest, keslega nenda luggo olli, tahhan müüd rätida. Se sai sure willetsusse ja hädda läbbi peästetud — agga teame jo, et hädda on raske fanda; teame, et Jummas hea melega hädda ärrapörab, et temma tahhab hea- ja armuga partandada, fui se möub; ja se möub seäl issa, kus turja melega hädda ei otsta. Olgo siis selle mehhe luggu mitmele maanitsusseks ja öppetussets.

Mees, tellest sedda puhko juttustada tahhan, on wanna Peter Koit, ehs kuuda külla rahwas ütleb Koido Peter, ja sain temmaga nenda tutwaks.

Käisin kord need kojo pole, heina-aeg olli täe, pääw paistis passavaste. Heinamades, kust läbbi tullin, istus rahwas ja wöttis lounat, teised kes juubba ollid sönud puhfasid pude marjus ehs istusid weel jutto ajades koos. Keigis poitus olli nähha: kellel terived läed, pihtad, se piddas meles Jummala kässö: kuis päwa pead sa tööd teggema! Üks agga olli sedda unustanud, ehs ommale isje fatekismusse ja Piibli-ramato illespannud, telle sees ehs wöis seista: seitse päwa pead sa wedde lema! Sedda meest näggin, fui maan-tele ollin